

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2577/2023
14.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина Горњи Милановац, чији је пуномоћник Љубинко Николић, адвокат из ..., против тужене Општине Горњи Милановац, коју заступа Општинско правобранилаштво Горњег Милановца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 395/22 од 11.10.2022. године, у седници одржаној 14.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 395/22 од 11.10.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 395/22 од 11.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу П 536/20 од 29.10.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је тужена обавезана да му на име накнаде материјалне штете коју је претрпео услед угинућа две овце које су заклали пси луталице, исплати на име накнаде обичне штете износ од 14.400,00 динара и на име измакле користи износ од 14.400,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 29.10.2021. године па до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 76.104,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Чачку Гж 395/22 од 11.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужене па је преиначена пресуда Основног суда у Горњем Милановцу П 536/20 од 29.10.2021. године, у делу става првог изреке тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе тужену на исплату накнаде материјалне штете, на име измакле користи, у износу од 14.400,00 динара са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се посбија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца прописани одредбом члана 401. став 1. Закона о парничном поступку. Предмет тражене правне заштите је накнада тужиоцу обичне штете и измакле користи, а побијана одлука је донета применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање. Указивање ревидента на погрешну примену правила о терету доказивања је без утицаја на одлучивање о посебној ревизији, имајући у виду да та ревизија не може да се изјави због битне повреде одредаба парничног поступка, јер је правило о терету доказивања прописано процесним законом (чл. 228-231. Закона о парничном поступку). С тим у вези, погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање такође није разлог због ког може да се изјави посебна ревизија.

Из тог разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије тужиоца, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 467. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да се споровима мале вредности сматрају они спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. На основу одредбе члана 478. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 30.10.2020. године, а вредност предмета спора је 28.800,00 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности, јер се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да је ревизија тужиоца недозвољена, на основу одредбе члана 478. став 6. Закона о парничном поступку.

Преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда у овом случају није од значаја, у смислу примене одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о

парничном поступку, јер посебне одредбе Закона о парничном поступку, којима је регулисан поступак у спору мале вредности, искључују право на изјављивање ревизије у том поступку, па специјално правило искључује примену општег правила (члан 467. Закона о парничном поступку).

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић